

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Miroslav Turok - Meceňo**, Habura 166, zastúpeného *JUDr. Radomírom Bžánom, advokátom so sídlom v Bratislave, Nám. L. Štúra 2* proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky** so sídlom Vazovova ul. č. 2, Bratislava, právny nástupca Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, Mierová 23, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 22. apríla 2010, č.: 31186/2008 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov zo 4. apríla 2008, č.: 20736/2008-6291, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. novembra 2011 č. k. 3S/77/2010 - 75, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 25. novembra 2011 č. k. 3S/77/2010 - 75 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 25. novembra 2011 č. k. 3S/77/2010 – 75 rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 22. apríla 2010, č.: 31186/2008 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov zo 4. apríla 2008, č.: 20736/2008-6291, obidve rozhodnutia len v časti prepadnutia plastových prepraviek zelenej farby v množstve 1315 ks a drevených paliet v množstve 47 ks v prospech štátu, podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v rozsahu zrušenia vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že preskúmaným rozhodnutím rozhodol žalovaný ako príslušný odvolací orgán podľa § 48 ods. 2, 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“) o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Colného úradu Prešov zo 4. apríla 2008, tak, že zmenil pôvodný výrok: „...nakoľko fyzická osoba Miroslav Turok - Meceňo, Habura 166, 067 52 Habura, DIČ: 1020713254 v zmysle § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v zákonom stanovenej lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru zn. 20078/2006-6291 vydaného Colným úradom Prešov dňa 17.09.2006 neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k vydaniu rozhodnutia o zabezpečení" nasledovne:

„... nakoľko fyzická osoba - podnikateľ Miroslav Turok - Meceňo, Habura 166, 067 52 Habura, DIČ: 1020713254 v zmysle § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v zákonom stanovenej lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru zn. 53758/2006-6291 vydaného Colným úradom Prešov dňa 17.09.2006 neodstránil pochybnosti, ktoré viedli

k vydaniu rozhodnutia o zabezpečení." Ďalším výrokom rozhodol tak, že „ostatné časti výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu ostávajú nezmenené".

V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že dňa 14.9.2006 v rámci vykonaného miestneho zisťovania podľa § 45 zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu (ďalej len „zákon o spotrebnej dani z liehu“) našli colníci colného úradu v prevádzke fyzickej osoby - podnikateľa M. P. spotrebiteľské balenia liehu (ďalej len „SBL“) v množstve a druhu, ako je to uvedené v rozhodnutí, ktoré boli označené kontrolnými páskami podľa zákona o spotrebnej dani z liehu a vyhlášky č. 123/1997 Z. z. o označovaní spotrebiteľského balenia liehu, t.j. neboli označené v súlade s § 10 ods. 7 zákona o spotrebnej dani z liehu. O vykonanom miestnom zisťovaní bola spísaná Zápisnica o miestnom zisťovaní č. 43/06-6291-Sk zo dňa 14.9.2006, do ktorej p. P. uviedol: „SBL, ktoré boli zistené v hangári 4 v areáli mojej firmy som uskladnil po dohode s p. Turok - Mecerom v areáli družstva v mesiaci júl asi začiatkom, presný dátum neviem, podľa oznámenia p. Turoka - Mecerňa tovar bol ním zakúpený v konkurze - v celkovom množstve asi 18 tisíc litrov rôznych druhov. Po dohode o uskladnení mi oznámil, že tovar prekolkuje a si ho odvezie."

Colný úrad v predmetnej veci vypočul tiež žalobcu, o čom spísal Zápisnicu o ústnom pojednávaní zn. 43/06-6291-SK zo dňa 14.9.2006, do ktorej odvolateľ uviedol, že odkúpil vyššie uvedené SBL na základe kúpnej zmluvy zo dňa 28.6.2006 od úpadcu NADA, a.s., 067 41 Chlmec 149, IČO: 36 469 882 v zastúpení správkynou konkurznej podstaty JUDr. Janou Čepčekovou. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy ho správkynou konkurznej podstaty upovedomila, že alkohol je označený kontrolnými páskami, ktoré platia do 30.6.2006. Ďalej ho upovedomila, že alkohol sa nachádza v sklade Policajného zboru SR v Dunajskej Strede. Po uhradení platby mu oznámila, že z technického dôvodu toho istého dňa, t.j. 28.6.2006 sa alkohol nedá previezť zo skladu v Dunajskej Strede. Informovala ho, aby si podal žiadosť na CÚ Prešov o vydanie nových kontrolných známk, čo aj urobil. Po telefonickom ozname od správkyně KP mu bolo oznámené, že dňa 7.7.2006 mu bude dodaný zakúpený alkohol, čo sa aj stalo. Alkohol uskladnil na základe ústnej dohody s p. M. P. v jeho hangári na hospodárskom dvore vo Svetliciach. Po dátume 7.7.2006 mu písomnou formou došlo stanovisko z CÚ Prešov, že žiadosti o vydanie nových kontrolných známk na zakúpený alkohol nevyhovujú.

Z postúpeného spisového materiálu krajský súd zistil, že žalobca dňa 28.6.2006 požiadal colný úrad o povolenie označiť SBL novými kontrolnými páskami a o dodanie kontrolných pásk v množstve v akom odkúpil spotrebiteľské balenia liehu. Následne však colný úrad rozhodnutím č. 38258/2006-6262(0) zo dňa 6.7.2006 nevyhovel žiadosti žalobcu, pretože podľa názoru colného úradu žalobca nie je v zmysle § 10 ods. 41 zákona o spotrebnej dani z liehu odberateľom kontrolnej známky, preto nie je oprávnený označovať spotrebiteľské balenia liehu novými kontrolnými známkami.

Dňa 17.9.2006 vydal colný úrad rozhodnutie o zabezpečení č. 53758/2006-6291, ktorým colný úrad na základe § 47 ods. 1 písm. b) a § 47 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebnej dani z liehu v spojení s § 14a ods. 2 zákona o správe daní zabezpečil žalobcovi tovar SBL v množstve 15727 ks, pretože neboli označené podľa § 10 ods. 7 zákona o spotrebnej dani z liehu, a taktiež mu zabezpečil plastové prepravky v množstve 1315 ks a drevené palety v množstve 47 ks. Predmetné rozhodnutie bolo zo strany žalobcu napadnuté odvolaním, o ktorom s konečnou platnosťou rozhodlo Colné riaditeľstvo SR dňa 24.1.2008 vydaním rozhodnutia č. 44965/2006, ktorým potvrdilo rozhodnutie Colného úradu Prešov č. 53758/2006-6291 zo dňa 17.9.2006. Následne žalobca podal podnet na preskúmanie rozhodnutia Colného riaditeľstva SR č. 44965/2006 zo dňa 24.1.2008 mimo odvolacieho konania, o ktorom rozhodlo Ministerstvo financií Slovenskej republiky oznámením zn. MF/12475/2008-73 zo dňa 25.3.2008, kde Ministerstvo financií SR konštatovalo,

že napadnuté rozhodnutie nie je vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, preto nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie.

Dňa 7.3.2008 podal žalobca žalobu na Krajský súd v Prešove, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia Colného riaditeľstva SR č. 44965/2006 zo dňa 24.1.2008 aj rozhodnutia Colného úradu Prešov č. 53758/2006-6291 zo dňa 17.9.2006. O žalobe bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 3 Sžf 30/2009 zo dňa 21.1.2010, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Prešove zn. 1 S/11/2008-32 zo dňa 28.10.2008, ktorým bolo konanie zastavené z dôvodu, že rozhodnutie o zabezpečení tovaru je predbežnej povahy, a preto v zmysle § 248 písm. a) OSP nepodlieha súdному prieskumu.

Dňa 4.4.2008 vydal colný úrad rozhodnutie č. 20736/2008-6291, ktorým vyslovil podľa § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. prepadnutie tovaru - SBL v celkovom množstve 15727 ks a vecí k nim patriacich - plastové prepravky v množstve 1315 ks a drevené palety v množstve 47 ks v prospech štátu, nakoľko žalobca neodstránil v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru a vecí, ktoré bolo na odvolanie žalobcu zmenené žalovaným tak, že bolo zmenené číslo rozhodnutia o zabezpečení tovaru, ktoré bolo vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa uvedené nesprávne. Ostatné časti rozhodnutia zostali nezmenené.

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu. Citoval § 14a ods. 1 zákona o správe daní a zdôraznil, že k prevodu vlastníckeho práva k spotrebiteľským baleniam liehu došlo dňa 28.6.2006 (t.j. pred účinnosťou novely zákona o spotrebnej dani z liehu), teda v súlade so zákonom o spotrebnej dani z liehu, ktorý nezakazuje ani neobmedzuje nadobúdateľa v tom, aké množstvo alkoholu môže nadobudnúť do vlastníctva. Rozhodujúce je, aby bol nadobudnutý lieh zdanený. Uviedol, že treba rozlišovať medzi držbou liehu, ktorý bol nadobudnutý pred novelou zákona a bol daňovo vysporiadaný a nakladaním s liehom odo dňa účinnosti novely zákona o spotrebnej dani z liehu. Zákon zakazuje len predaj neoznačeného liehu. Ak policajný orgán vydával lieh dňa 7.7.2006 žalobcovi, vydanie liehu daňovo vysporiadaného jeho vlastníčkovi nemôže byť posudzované ako dávanie vecí do obehu, resp. jeho vyskladňovanie. V takomto prípade by došlo zo strany štátneho orgánu - štátu k porušeniu zákona a eventuálne k hrozbe uplatnenia si náhrady škody voči štátu za nesprávny úradný postup, následkom ktorého štát - resp., iný štátny orgán vydal ďalšie rozhodnutie, ktoré žalobca napáda a ktoré vychádza, alebo je založené na protiprávnom postupe iného štátneho orgánu a teda je taktiež nezákonné, pretože z nepráva nemôže vzniknúť právo. Inak povedané, štátne orgány SR založili a spôsobili protiprávny stav, z ktorého uplatňujú sankcie voči daňovému subjektu spôsobom, ktorý odporuje zákonu a zakladá daňovému subjektu nárok na uplatnenie náhrady škody voči štátu.

Žalobca trval na tom, že rozhodnutie Colného riaditeľstva SR zo dňa 22.4.2010 č. 31186/2008 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov č. 20736/2008-6291 zo dňa 4.4.2008, ako aj rozhodnutie Colného riaditeľstva SR zo dňa 24.1.2008, č. 44965/2006 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov zo dňa 17.9.2006, č. 53758/2006-6291 boli vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, konkrétne s ustanovením § 47 ods. 1 písm. b) a § 47 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebnej dani z liehu, s ustanovením § 14a ods. 2 a 3 zákona o správe daní, aj Ústavou SR a zdôraznil, že držba SBL označeného kontrolnou páskou platnou do 30.6.2006 v žiadnom prípade nemôže byť posudzovaná ako správny delikt, pretože žalobca sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil. Nadobudol SBL do svojho vlastníctva v súlade s právnymi predpismi a urobil všetko pre to, aby tieto kontrolné pásky boli vymenené za platné.

Vlastnenie SBL nadobudnutého v súlade s platnými právnymi predpismi a s vysporiadanou spotrebnou daňou nie je skladovaním liehu v zmysle zákona účinného od 1.7.2006, preto správny orgán podľa názoru žalobcu nepostupoval správne, keď aplikoval na daný stav ustanovenie § 47 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebnej dani z liehu. Naopak, ak je SBL označené, aj keď kontrolnou páskou po lehote platnosti, je to dôkaz o daňovom vysporiadaní SBL voči štátu bez akýchkoľvek pochybností, navyše ak tento lieh je vydaný policajnými orgánmi SR.

Žalobca namietal aj nezrozumiteľnosť rozhodnutia žalovaného, pričom poukázal na publikované rozhodnutie R 108/1999, podľa ktorého „výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“ Podľa jeho názoru, spôsob, akým žalovaný rozhodol o jeho odvolaní, nebol v súlade so zákonom, nakoľko pri zmene rozhodnutia prvostupňového orgánu odvolací orgán nahrádza toto rozhodnutie svojím rozhodnutím. Rozhodnutie odvolacieho orgánu musí preto obsahovať nielen úplné výstižné zdôvodnenie, ale i všetko to, čo je potrebné z hľadiska určitosti a vykonateľnosti rozhodnutí o otázkach predstavujúcich predmet odvolacieho konania. Rozhodnutie Colného riaditeľstva SR neobsahuje výrok o tom, ako sa odvolací orgán vysporiadal s odvolaním žalobcu. Napokon namietal aj nezákonnosť rozhodnutia žalovaného o zabezpečení predmetných SBL, nakoľko z tohto rozhodnutia nebolo zrejmé, aké pochybnosti viedli k jeho zabezpečeniu a čo vlastne má žalobca odstrániť, aby predmetné SBL neboli zabezpečené, resp. aby neprepadli v prospech štátu.

Krajský súd postupujúc podľa § 14a ods. 3 zákona o správe daní, § 10 ods. 7, § 51 ods. 44, § 47 ods. 1 písm. b), § 47 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebnej dani z liehu preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná, podľa § 250j ods. 1 OSP, lebo rozhodnutia správnych orgánov v časti prepadnutia plastových prepraviek a drevených paliet v prospech štátu sú pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

V časti prepadnutia SBL v prospech štátu bol podľa názoru krajského súdu postup správnych orgánov v súlade so zákonom, preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keď sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj právnym odôvodnením, keďže miestnym zisťovaním vykonaným dňa 14.9.2006, o výsledku ktorého bola spísaná zápisnica zo dňa 14.9.2006 č. 43/06-6291-Sk, bolo nepochybne preukázané, že žalobca skladoval v hangári č. 4 u podnikateľa M. P. spotrebiteľské balenia liehu v celkovom množstve 15727 ks, ktoré boli označené kontrolnými páskami podľa doterajších predpisov (zákon o spotrebnej dani z liehu a vyhláška č. 123/1997 Z. z. o označovaní SBL kontrolnými páskami), ktoré sa po 30.6.2006 považujú podľa § 51 ods. 44 zákona o spotrebnej dani z liehu za neoznačené. Skutočnosť, že SBL boli označené podľa doterajších predpisov žalobca ani nenamietal a táto okolnosť sporná nebola.

Krajský súd poukázal na to, že základom bolo vyriešenie otázky, či mohol správny orgán tieto SBL a veci k nim patriace zabezpečiť a následne, či boli splnené zákonné podmienky pre prepadnutie tohto tovaru a vecí v prospech štátu, keďže žalobca tvrdil, že SBL nadobudol v súlade so zákonom, SBL boli označené kontrolnými páskami v súlade s vtedy platným zákonom, išlo o daňovo vysporiadaný lieh a zákon o spotrebnej dani z liehu ani teraz, ani pred novelou držbu liehu nezakazoval.

Krajský súd poukázal na to, že správny orgán rozhodol o zabezpečení tovaru a vecí z dôvodu, že tovar - SBL boli označené kontrolnou páskou podľa doterajších predpisov, ktoré sa po dátume 30.6.2006 považujú za neoznačené. Zároveň žalobcu upozornil, že ak v lehote

15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru a veci v prospech štátu. Rozhodnutie bolo podľa názoru krajského súdu jasné, zrozumiteľné a nevyvolávalo pochybnosti o tom, v čom spočíva podstata zabezpečenia tovaru. Nemožno preto súhlasiť s námietkou žalobcu, že pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia o zabezpečení tovaru nevedel aké pochybnosti má odstrániť, preto ich neodstránil. Práve naopak, s poukazom na vyššie uvedené, nepochybil správny orgán ak skladované SBL vyhodnotil ako neoznačené, ako neoznačené ich zabezpečil a následne, keďže nedošlo k odstráneniu pochybností, ktoré viedli k zabezpečeniu, rozhodol o ich prepadnutí v prospech štátu.

Krajský súd poukázal na to, že konanie o zabezpečení je inštitútom preventívnym a bezodkladným, v konkrétnom prípade sledujúcim účel, aby nedošlo k uvádzaniu neoznačeného spotrebiteľského balenia do daňového voľného obehu. Ide o konanie samostatné, paralelne a nezávisle prebiehajúce popri konaní o uložení pokuty, preto nie je dôvodná námietka žalobcu, že z ustanovenia § 47 ods. 2 zákona o spotrebnej dani z liehu vyplýva, že colné orgány sú oprávnené zabezpečiť tovar vtedy, ak sa osoba dopustila správneho deliktu, pričom zabezpečiť tovar možno len vtedy, ak sa uloží pokuta s tým, že obidve podmienky musia byť splnené kumulatívne.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku týkajúcu sa formálno-procesných pochybení žalovaného v súvislosti s výrokom preskúmaného rozhodnutia, pričom poukázal na to, že aj keď formulácia, že „časť výroku mení a ostatná časť výroku ostáva nezmenená..." úplne nezodpovedá zneniu § 48 ods. 5 zákona o správe daní, výrok nevyvoláva pochybnosti o tom, ako žalovaný rozhodol, keďže znenie „ostáva nezmenené" možno považovať za synonymum slova potvrdzuje. Zároveň s poukazom na platnú judikatúru, zdôraznil, že účelom preskúmacieho konania nie je len formálne zrušovanie rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sami o sebe ani po vydaní nových rozhodnutí nemôžu privodiť vecne iné, či priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu.

Vo vzťahu k zabezpečeniu a prepadnutiu plastových prepraviek a drevených paliet dospel krajský súd k záveru, že v tejto časti je žaloba dôvodná, lebo rozhodnutia správnych orgánov vo vzťahu k týmto veciam sú pre absenciu dôvodov nepreskúmateľné.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil, nakoľko tento považoval za arbitrárny, nepreskúmateľný a postihnutý viacerými vadami, tvrdil, že bolo preukázané, že postup a konanie žalovaného v spojitosti s postupom a konaním Colného úradu Prešov prebehlo na základe neúplne zisteného skutkového stavu, konajúce správne orgány predmetnú vec nesprávne právne posúdili, pričom tieto nedostatky neodstránil ani krajský súd, z čoho vyplýva nesprávnosť a nezákonnosť i tohto konania. Žalobca v priebehu konania na správnom orgáne i súdneho konania opakovane poukázal na porušenie viacerých základných zásad občianskeho súdneho konania, najmä zásadu zákonnosti a spravodlivosti, porušenie viacerých ustanovení právnych predpisov, nesprávnu interpretáciu dotknutých zákonov, z čoho vyplýva nevyhnutnosť zrušenia napadnutých rozhodnutí správnych orgánov a nakoľko tieto nedostatky neodstránil ani súd konajúci o žalobe, nevyhnutnosť zrušenia i jeho rozhodnutia. Opätovne pripomenul, že v kúpnej cene predmetných SBL bola zahrnutá aj spotrebná daň, ktorá bola zaplatená právnym predchodcom žalobcu, keďže liehoviny boli opatrené kontrolnými páskami, podľa doterajších právnych predpisov. Žalobca teda vlastnil daňovo vysporiadané SBL, nadobudnuté v súlade so zákonom, daň z liehu z nich bola riadne zaplatená a tieto mu boli dokonca vydané policajnými orgánmi Slovenskej republiky. Zdôraznil, že je neprípustné pripraviť niekoho o vlastnícke právo k veci len preto, že došlo k zmene právnej úpravy týkajúcej sa jej označovania a ešte ho za to aj neprímerane sankcionovať. Rovnako je neprípustné, aby všeobecný súd takéto konanie v súdnom konaní o žalobe proti rozhodnutiu

správnych orgánov potvrdil. Tento výklad zákona je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ktorá garantuje nedotknuteľnosť vlastníctva. Poukázal pritom na názor vyslovený v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Sžf 37/2010 a sp. zn. 5Sžf/19/2009 a uviedol, že s vyššie uvedenými nespornými tvrdeniami sa krajský súd v priebehu konania náležite nevysporiadal a vady, ktoré predstavujú zásah do jeho základných práv, neodstránil.

Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že v súvislosti s predmetnými SBL bola na stranu štátu uhradená spotrebná daň vo výške 53.207,80 €, DPH vo výške 2.869,61 € a uložená pokuta žalobcovi vo výške 26.603,90 €. Navyše ešte správny orgán rozhodol o prepadaní predmetného tovaru v prospech štátu. Štát tak v súvislosti s predmetným tovarom tento tovar nadobudol a získal viac ako 82.000 €. Takýto postup v žiadnom prípade nie je možné považovať za primeraný alebo v súlade so zásadami spravodlivosti či zákonnosti a účelom, ktorý zákonodarca reguláciou obehu liehu sledoval. Rovnako je tento postup i v rozpore s princípom uplatňovania v konaní taký postup voči subjektom, aby ich práva boli dotknuté v čo najmenšom rozsahu.

Žalobca preto považoval postup krajského súdu, a rovnako tak konanie žalovaného s ohľadom na vyššie opísané skutočnosti za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré podľa zákona nepožíva súdnu ochranu. Podstata rozporu s dobrými mravmi spočíva práve v nesplnení objektívnej stránky dobrých mravov, t.j. v nerešpektovaní požiadavky vyváženosti, resp. spravodlivého usporiadania príslušných vzťahov. Porušenie rovnováhy nazývanej aj "ekvivalencie" sa prejavuje aj ako neprimeranosť konkrétneho zásahu. Táto nerovnováha či neprimeranosť môže spočívať aj v hrubom nepomere, či už vzájomných plnení alebo práv a povinností jednej strany. Žalobca taktiež poukázal na zásadu ekvity. Akúkoľvek dokonalú právnu normu nemožno uplatňovať či vykonávať len prísne formálne, doslovne a striktné, právo sa musí realizovať aj v spojitosti s ďalšími kritériami, aby sa zmiernili tvrdosti pri jeho výkone, tieto kritériá sa v priebehu vývoja vyvíjali, patria sem dobré mravy, zásady poctivého obchodu, obchodné zvyklosti, zákaz zneužitia práva a pod. Všetky spolu vytvárajú sústavu mimoprávnych pravidiel napomáhajúcich humanizáciu realizácie práva.

Žalobca ďalej zopakoval, že z výroku rozhodnutia Colného úradu Prešov o zabezpečení tovaru nebolo od začiatku jasné a zrozumiteľné, aké pochybnosti viedli k zabezpečeniu tovaru, a aké pochybnosti mal žalobca odstrániť a ako, pričom z tohto nezrozumiteľného rozhodnutia vychádzal i žalovaný, keď rozhodol o prepadaní predmetného tovaru v prospech štátu. Aj z tohto dôvodu bol postup žalovaného nezákonný a neodôvodnený sa s ním stotožnil i krajský súd v rámci preskúmania rozhodnutia žalovaného. Krajský súd taktiež nevysvetlil a asi ani neporozumel, aké pochybnosti mal žalovaný na mysli, t.j. ktoré uložil žalobcovi odstrániť, pretože doteraz tieto pochybnosti nie sú žalobcovi známe, a ani žalovaný ich v priebehu celého konania jasne nekonkretizoval. Nie je preto možné na neodstránenie týchto povinností na strane žalobcu v priebehu celého konania poukazovať. Pokiaľ krajský súd poukazoval na to, že tieto rozhodnutia boli predmetom súdneho prieskumu, pričom žaloba bola zamietnutá, žalobca poukázal na to, že toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, nakoľko Krajský súd v Prešove vo veci prieskumu rozhodnutia o zabezpečení tovaru konanie zastavil z dôvodu, že ide o predbežné rozhodnutie, ktoré súdnemu prieskumu nepodlieha a teda v merite veci sa žalobou nezaoberal.

Namietal nezrozumiteľnosť a nesprávnosť výroku rozsudku krajského súdu, ktorý žalobu zamietol len v časti a vo zvyšnej časti vyslovil, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia žalovaného, nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu a s tým súvisiace porušenie niekoľkých základných práv žalobcu, predovšetkým práva na súdnu ochranu, práva

na spravodlivý súdny proces a v súvislosti s prepadnutím tovaru v prospech štátu aj zásah do vlastníckeho práva.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 8. februára 2012, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Taktiež zopakoval svoje tvrdenia uvádzané vo vyjadrení k žalobe, že z ustanovení § 10 ods. 40 a ods. 41 zákona o spotrebnej dani z liehu výslovne vyplýva, že žiadať o odstránenie kontrolných známk zo SBL a o ich označenie novými kontrolnými známkami môže len odberateľ kontrolnej známky a keďže žalobca nebol a nie je odberateľom kontrolnej známky, vôbec nebol oprávnený žiadať colný úrad o povolenie označiť SBL novými kontrolnými známkami, pričom nie sú ani splnené podmienky na preoznačenie SBL, ktoré predpokladá § 10 ods. 40 zákona o spotrebnej dani z liehu; že predmetom konania o vyslovení prepadnutia SBL v prospech štátu nie je otázka, či žalobca nadobudol predmetné SBL legálne, ale hlavným dôvodom vyslovenia zabezpečenia a následne prepadnutia tovaru bola skutočnosť, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca skladoval neoznačené SBL, nakoľko tieto boli označené kontrolnými páskami, ktoré sa po 30. júni 2006 považovali za neoznačené; že predmetom preskúmania a to nielen zo strany žalovaného, ale tiež súdom bolo posúdenie otázky, či vznikli na strane žalobcu dôvodné pochybnosti opodstatňujúce v dostatočnej miere vyslovenie zabezpečenia tovaru a jeho následného prepadnutia v prospech štátu, pričom všetky podmienky, tak ako ich definoval žalobca a ako ich definuje zákon, boli splnené; že podstatnou skutočnosťou bol tiež fakt, že žalobca v konaní vystupuje ako fyzická osoba – podnikateľ, a preto aj z tohto dôvodu bolo nevyhnutné, aby colný úrad pristúpil k zabezpečeniu a vysloveniu prepadnutia tohto tovaru - neoznačených SBL v prospech štátu, nakoľko akékoľvek ďalšie nakladanie s takýmito SBL bolo zakázané; že nevidí dôvody na to, aby prišlo k zrušeniu rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, nakoľko žalovaný pristúpil k uskutočneniu zmeny výroku rozhodnutia práve z dôvodu, že išlo o výrok rozhodnutia, na ktorý zákon kladie osobitné požiadavky (jasnosť, určitosť, zrozumiteľnosť), pričom výrok rozhodnutia o prepadnutí mal určité nedostatky, ktoré podľa názoru žalovaného nebolo možné subsumovať pod inštitút chýb v písaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP, preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. a zákonom č. 333/2011 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorého pôsobnosť a právomoci prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu zistí, že toto je v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že žaloba sa zamietá, v opačnom prípade rozhodnutie správneho orgánu zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie (§ 250j ods. 1 a 2 OSP).

Podľa § 14a ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní, v znení účinnom v rozhodujúcom období, zamestnanec správcu dane môže zabezpečiť tovar a veci nevyhnutne potrebné na preukázanie skutočností pri správe daní; správca dane a daňový subjekt je povinný zabezpečený tovar a veci riadne opatrovať. Toto opatrenie sa využije **najmä vtedy, ak chýba riadne preukázanie spôsobu nadobudnutia tovaru alebo veci, ich množstva, ceny, kvality alebo riadneho usporiadania finančných povinností v súvislosti s ich dovozom alebo nákupom**. Veci, ktoré nie je možné na mieste spoľahlivo zabezpečiť, môže správca dane na náklady ich majiteľa alebo držiteľa nechať previezť na miesto vhodné na tento účel. Ak je to pre dokazovanie nevyhnutné, môže zamestnanec správcu dane bezodplatne odobrať na účely bližšej obhliadky alebo expertízy vzorky zabezpečených vecí. Odobraté vzorky sa po expertíze či obhliadke vrátia, ak to ich povaha pripúšťa. Pri zabezpečovaní tovaru a veci sa postupuje primerane podľa § 36.

Podľa ods. 2 správca dane vydá o zabezpečení tovaru alebo veci rozhodnutie o zabezpečení, v ktorom uvedie dôvody zabezpečenia tovaru alebo veci. Proti rozhodnutiu o zabezpečení sa možno odvolať. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Podľa ods. 3 ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení odstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru alebo veci, správca dane vydá rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o zabezpečení tovaru alebo veci. Rozhodnutie je právoplatné dňom jeho vydania; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, správca dane vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo veci v prospech štátu. Proti rozhodnutiu o prepadnutí tovaru a veci sa možno odvolať.

Podľa § 1 zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu, v znení účinnom v rozhodnom čase, tento zákon upravuje zdaňovanie liehu spotrebnou daňou (ďalej len "daň") na daňovom území.

Podľa § 10 ods. 1, v znení účinnom v rozhodnom čase, spotrebiteľským balením liehu (ďalej len "spotrebiteľské balenie") sa na účely tohto zákona rozumie uzavretý spotrebiteľský obal 16) naplnený liehom určeným na priamu ľudskú spotrebu.

Podľa ods. 2, kontrolnou známkou sa na účely tohto zákona rozumie slovenská kontrolná známka určená na označovanie spotrebiteľského balenia, ktorá spĺňa ostatné náležitosti v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38. Kontrolná známka má na účely tohto zákona povahu ceny.

Podľa ods. 3, spotrebiteľské balenie kódu kombinovanej nomenklatúry 2207 a 2208 možno uviesť do daňového voľného obehu na daňovom území, len ak je označené kontrolnou známkou, ak tento zákon neustanovuje inak. Označovať spotrebiteľské balenie kontrolnou známkou môže len prevádzkovateľ daňového skladu, oprávnený príjemca, daňový splnomocnenec a dovozca spotrebiteľského balenia (ďalej len "**odberateľ kontrolnej známky**"), ktorý ho bude uvádzať do daňového voľného obehu na daňovom území.

Podľa ods. 7 spotrebiteľské balenie označené pretrhnutou kontrolnou známkou, falzifikátom kontrolnej známky alebo kontrolnou známkou, ktorá nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38 a spotrebiteľské balenie, na ktorom nie je nalepená kontrolná známka, alebo ktorého označenie nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38, sa na účely tohto zákona považuje za neoznačené. Za neoznačené spotrebiteľské balenie sa považuje aj každé spotrebiteľské balenie s pretrhnutou kontrolnou známkou, ktoré pri predaji zo spotrebiteľského balenia na priamu ľudskú spotrebu na mieste

vrátane skladových a iných účelových priestorov prevyšuje jeden otvorený kus z jedného sortimentu spotrebiteľského balenia s pretrhnutou kontrolnou známkom.

Podľa ods. 8 predaj neoznačeného spotrebiteľského balenia na daňovom území je zakázaný s výnimkou odseku 34.

Podľa ods. 38, podrobnosti o vyhotovení kontrolných známk a o grafických prvkoch a údajoch na kontrolnej známke ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Takýmto právnym predpisom bola vyhláška č. 206/2004 Z. z. účinná od 1. mája 2004 a do tohto dátumu vyhl. č. 123/1997 Z. z., ktorá bola zrušená zákonom č. 105/2004 Z. z.

Podľa § 47 ods. 1 písm. b), správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak predá, ponúkne na predaj, **skladuje** alebo prepravuje spotrebiteľské balenie, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom, 16a) s výnimkou odberateľa kontrolnej známky, ak označuje spotrebiteľské balenie podľa § 10 ods. 39 až 41.

Podľa ods. 2 písm. b), colný úrad uloží pokutu vo výške 50 % dane pripadajúcej na množstvo liehu v spotrebiteľskom balení, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom, najmenej však 10.000,-Sk, za správny delikt podľa odseku 1 písm. b), a taký lieh v spotrebiteľskom balení zabezpečí.

Podľa § 51 ods. 44 spotrebiteľské balenie označené kontrolnou páskou podľa doterajších predpisov 49a) možno **predávať najneskôr do 30. júna 2006**. Po tomto dátume bude spotrebiteľské balenie označené kontrolnou páskou podľa doterajších predpisov považované za neoznačené.

Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. júla 2006 sú upravené v § 51f zákona o spotrebnej dani z liehu.

V predmetnom konaní sa tak krajský súd ako aj správne orgány oboch stupňov dopustili niekoľkých vážnych pochybení ako procesného tak aj hmotnoprávneho charakteru.

Predovšetkým, pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku, tento je v rozpore s ustanovením § 250j ods. 1 a 2 OSP, ktoré umožňuje buď rozhodnutie správneho orgánu, poprípade aj správneho orgánu prvého stupňa zrušiť, ak rozhodnutie resp. postup správneho orgánu nebol v súlade so zákonom, alebo žalobu zamietnuť. Neumožňuje však ten postup, aký zvolil krajský súd a síce čiastočné zamietnutie žaloby a zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného len v určitej časti. Takýto postup nemá oporu v platnej právnej úprave, a preto už len z tohto dôvodu bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali v súlade so zákonom, čo i len v časti svojho postupu, resp. rozhodnutia, bolo potrebné zrušiť rozhodnutie žalovaného resp. aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ako také a nie len jeho časť.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa zmätočnosti výroku rozhodnutia žalovaného, záver, ktorý prijal v tejto otázke krajský súd taktiež nezodpovedá ustálenej judikatúre, podľa ktorej v zmysle § 46 Správneho poriadku rozhodnutie

správneho orgánu musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, pretože sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Obsahuje rozhodnutie vo veci, je teda jadrom celého rozhodnutia, preto len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný.

Správny poriadok v ustanovení § 47 obsahuje povinné obsahové náležitosti výroku, ktorý je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí preto v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť vždy určitý a presný. Túto požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, a to preto, aby účastník konania mohol jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania bez toho, aby musel práce porovnávať znenie rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov.

Vždy je potrebné uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo a rovnako je nevyhnutné, aby z výroku bolo jasné, kto je adresátom rozhodnutia (účastník konania) a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť) resp. autoritatívne potvrdzuje (pozri medzi iným rozsudky Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 6Sžo/163/2009 z 29. apríla 2010 a sp. zn. 8 Sžo 417/2009 zo 17. decembra 2009).

Vo výroku súdom preskúmaného rozhodnutia žalovaného však absentovali všetky jeho podstatné náležitosti, t.j. kto je adresátom rozhodnutia, čo sa rozhodnutím ukladá, a čo je predmetom rozhodnutia. Napriek tomu, že žalovaný v rozhodnutí uviedol, že mení rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorého číslo aj dátum vydania uviedol, spôsob, akým toto rozhodnutie zmenil a znenie výroku nie je v súlade s vyššie uvedenými princípmi. Je potrebné si uvedomiť, že rozhodnutia správnych orgánov zasahujú do práv a právom chránených záujmov občanov, a preto tieto zásahy musia byť v každom rozhodnutí jasne a nezameniteľne definované obzvlášť v prípadoch ako je tento, ak ide o vážny zásah do vlastníckeho práva žalobcu.

Preto odvolací súd nesúhlasí s právnym záverom krajského súdu, že sa jednalo len o formálne pochybenie, ktoré nemohlo mať za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Napriek tomu, že neurčitý výrok rozhodnutia žalovaného správneho orgánu sám osebe zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby sa odvolací súd musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia, sa odvolací súd zaoberal aj vecnou správnosťou rozsudku krajského súdu z dôvodu komplexnosti a zložitosti danej problematiky a dospel k záveru, že aj v posudzovaní skutkového stavu krajský súd pochybil, keď sa stotožnil s právnymi závermi správnych orgánov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, je zrejmé, že krajský súd považoval postup správnych orgánov pri zabezpečení tovaru žalobcu a jeho prepadnutí v prospech štátu za správny, nakoľko aj podľa jeho názoru žalobca pochybil, keď v stanovenej lehote neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru.

Uniklo však pozornosti krajského súdu, že pochybnosti, ktoré mali viesť k zabezpečeniu tovaru a spôsob, akým ich mal žalobca odstrániť neboli určené ani

v rozhodnutí o zabezpečení tovaru, ani v rozhodnutí o prepadnutí tovaru v prospech štátu.

Z dikcie § 14a zákona o správe daní je zrejmé, že toto opatrenie sa využije najmä vtedy, ak chýba riadne preukázanie spôsobu nadobudnutia tovaru alebo vecí, ich množstva, ceny, kvality alebo riadneho usporiadania finančných povinností v súvislosti s ich dovozom alebo nákupom.

Účelom zabezpečenia tovaru je prinútiť daňový subjekt, aby si svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona splnil a po ich splnení mu bude tovar vydaný. V posudzovanom prípade je však nad všetku pochybnosť jasné a tieto skutočnosti nespochybnil ani krajský súd, ani správne orgány oboch stupňov, že žalobca tovar nadobudol legálne, vedel preukázať a aj preukázal spôsob jeho nadobudnutia a finančné povinnosti v súvislosti s nákupom tovaru mal riadne vysporiadané. Bolo preto úlohou správnych orgánov, aby určili povinnosť, ktorú mal žalobca splniť, aby mu mohol byť zabezpečený tovar vrátený.

Pokiaľ mali správne orgány pod pojmom „pochybnosti“ na mysli skladovanie neoznačených SBL, potom odvolací súd pripomína, že žalobca sa dokonca ešte pred vydaním rozhodnutia o zabezpečení tovaru pokúsil o nápravu danej situácie a žiadal o vydanie nových kontrolných známok platných od 1. júla 2006.

Žalobca správne poukazoval na to, že ani žalovaný, ani správny orgán prvého stupňa neuviedli, akým spôsobom má odstrániť pochybnosti – skladovanie tovaru neoznačených SBL, keď jeho legitímny pokus o ich odstránenie – žiadosť o vydanie nových kontrolných známok bola zamietnutá.

S týmito námietkami žalobcu sa však krajský súd nevysporiadal, nezaoberal sa proporionalitou zásahu do vlastníckych práv žalobcu vo vzťahu k okolnostiam, za akých sa žalobca do predmetnej situácie dostal a opomenul posúdenie veci z pohľadu aplikácie prechodných ustanovení zákona o spotrebnej dani z liehu.

Odvolací súd pripomína základnú zásadu logického výkladu práva, kedy je potrebné mať na pamäti, že právne normy sú určené ľuďom, a preto výsledkom výkladu ustanovení právneho predpisu nemôže byť význam, ktorý znamená nesplniteľnú povinnosť, pretože na nemožné nemôže byť nikto zaviazaný („*ultra posse nemo tenetur*“).

Odvolací súd na záver považuje za potrebné uviesť, že skladovanie neoznačených SBL je samostatnou skutkovou podstatou správneho deliktu a z logiky ustanovení § 47 ods. 1 a 2 zákona o spotrebnej dani z liehu vyplýva, že ak dôjde k naplneniu tejto skutkovej podstaty, potom po uložení pokuty zákon umožňuje tovar zabezpečiť a postupovať spôsobom uvedeným v § 14a zákona o správe daní. Uloženie pokuty však nie je predmetom tohto preskúmvacieho konania.

Preto krajský súd okrem toho, že sa dopustil procesných pochybení pochybil aj v tom, že žalobu žalobcu zamietol bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s vyššie uvedenými otázkami.

Z ustanovenia § 246 ods. 1 OSP vyplýva, že konanie v správnom súdnictve je v zásade dvojinštancné. Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak, ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by

odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho *de facto* obral o možnosť dvojinštančného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v novom konaní krajský súd opätovne preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania, podľa § 224 ods. 3 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave, dňa 19. septembra 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth